

[Holstein.]

haandfast og energisk paa disse Problemer fra Regerings og Rigsdags Side.

Maa jeg endvidere henlede Opmærksomheden paa alle de mærkværdig tanke-løse og slet tilrettelagte offentlige Foretagender, hvortil Staten har bevilget Penge. Jeg vil navnlig henlede Opmærksomheden paa det Smertensbarn, som hedder Hanstholm Havn.

Allerede under den forrige Regering udtalte den daværende Handels- og Trafikminister, Hr. Stensballe, at han vilde foreslaa, at man i den nærmeste Aarrække formindskede Udgifterne til dette Foretagende, fordi dets samfundsøkonomiske Værdi var saa overmaade problematisk, saaledes at man ikke foregreb noget væsentligt i de første Aar, men i Begyndelsen af 30erne kunde tage endelig Stilling til, om dette Foretagende burde standses eller ikke. I samme Forbindelse nævnte han den efter hans Formening ganske forfejlede store Mole ved Løkkens Fiskerhavn.

Jeg har i Sommerens Løb været deroppe for ved Selvsyn at danne mig et Indtryk af de paagældende Foretagender, og noget mere fantastisk absurd end disse Havneforetagender synes jeg, man skal lede om. Jeg kom til Hirtshals Havn en lys, solbeskinnet Sommerdag med en lille Smule Vind. Den vestre Mole af Hirtshals Havn var fuldstændig overskyldet af Søerne fra Vest, der plaskede ind over Stenmolen og ind paa Promenoiret paa den indvendige Side med saadanne Vandmasser, at Fiskerne sagde, at hvis noget Menneske gik ud paa Promenoiret, hvor Vandet sprøjtede ind over Molen, vilde han blive slaadet ned. Endvidere sagde de, at dette var Magsvejr.

Saa spurgte jeg dem: Hvorledes ser det da ud, naar der for Alvor er Storm ved Hirtshals Havn? Saa kan man overhovedet ikke se den vestre Mole, svarede Fiskerne, saa er den fuldkommen dækket af Søer.

Jeg sætter, at en Fiskerflotille i en saadan Storm skal søge ind i denne saakaldte Nødhavn og Sikkerhedshavn, gennem Indgangen imellem to Moler, der skyder sig direkte Nord ud i Skagerak som en mægtig 200 Knivtang med et Mellemrum af vel smaa Meter, skal søge gennem denne Aabning mellem Scylla og Charybdis, og jeg tænker mig en vesten Storm og Strøm, som løfter Baadene Skruer op over Vandet og driver Baadene Øst paa; selv den dygtigste Semand udsætter da sit Liv og kan kun med den største Fare for at blive knust paa den østre Mole søge ind i denne Havn. Jeg for mit Vedkommende vilde i

hvert Fald hellere strande udenfor Hirtshals Havn, end jeg vilde søge ind i Hirtshals Havn i en vesten Storm.

Denne Havn er kun den lille; den store Havn skal være dobbelt saa stor og vil sandsynligvis komme til at koste dobbelt saa meget. Jeg antager, at Hirtshalshavnen vil komme til at staa Staten i ca. en halv Snes Millioner Kroner. Den er saa nær færdig, at den maa fuldføres, der er ingen Vej udenom. Men Hanstholm Havn, der er paatænkt at skulle være dobbelt saa stor, og som skal koste dobbelt saa meget, og hvor man først lige er begyndt, burde efter min Formening ikke alene udsættes, saaledes som den forrige Trafik- og Handelsminister foreslog, den burde slet ikke bygges, den burde stoppes paa Stedet.

Det er mig bekendt, at den højtærede Trafikminister for Aar og Dag siden var Tilhænger af denne Opfattelse, og om jeg har forstaaet rigtigt, var det ærede Medlem, Hr. Korsgaard ogsaa i Realiteten og principielt en Tilhænger af denne Opfattelse, men med sit Kendskab til Inertien i Rigsdagen mente han, det var haabløst at faa noget saa fornøftigt gennemført.

Jeg vil henstille til den højtærede Trafikminister, om han ikke vil tage op til fornyet Overvejelse det Spørgsmaal, som han selv for nogle Aar siden viste saa megen Forstaaelse. Foretagendet kan udmærket godt stoppes endnu, og det burde stoppes, det er fuldkommen hen i det blaa, det er 20 Mill. Kr. smidt ud i Vesterhavet til ingen Nytte. Naar man i Nærheden har Thyborøn Havn, som for et Par Millioner Kroner kunde gøres til en fuldt ud vel egnet ny Vestkysthavn, og desforuden har den ønskede og nybyggede Hirtshals Havn, var det saa ikke paa Tide at standse dette Foretagende? Ogsaa her var der Millionbeløb at spare.

Det samme tør jeg sige gælder et Foretagende som den store Vildmose. Jeg haaber ikke, Statens Kultiveringsarbejde skal strække sig længere ud i den store Vildmose, vi har fra det offentliges Side været ude i tilstrækkelig mange Vildmoser, jeg synes ikke, vi skulde gaa længere ud i den store Vildmose, end vi alt har gjort.

Naar Præsidenten for Landhusholdningsselskabet i en Afhandling om Vildmosen udtaler, at de kultiverede Arealer er den allertarveligste Mosejord, som kun kan omdannes til permanent Græsjord, ikke til andet, den egner sig ikke til Markdrift, og at den staaar Staten i ca. 800 Kr. pr. Td. Land — det er, hvad jeg kan sælge fortrinlig og i god Kulturtilstand værende Jord paa min Egn for —, saa tør jeg nok sige, at Præsi-